

довго, і, врешті-решт, людина втрачає надію на отримання роботи та припиняє її пошук, у зв'язку, з чим він, фактично будучи безробітним, юридично втрачає цей статус, згідно з визначенням безробітного. Інформація про цю групу населення практично відсутня.

Економічні наслідки. Економічні наслідки безробіття дуже різноманітні та неоднозначні. Досить складна і їх структура. Разом з тим в різній літературі переважно розглядаються далеко не всі аспекти цієї вельми важливої проблеми. Переважно досліджуються економічні втрати, до яких відносять: суми допомоги і різних виплат до безробіття, витрати на перепідготовку кадрів, відкриття нових робочих місць, зменшення доходів осіб, які опинилися безробітними, і т.п. Крім того, оцінюються обсяг потенційної продукції, яку могли б зробити безробітні, скорочення відрахувань до бюджету (податки) та до державних фондів страхування. При цьому втрати, витрати безробіття обчислюються переважно на рівні національної економіки. Необхідно відзначити, що безробіття – дуже складне і багатогранне явище, її наслідки виявляються практично на всіх рівнях економічного і соціального життя суспільства і безпосередньо впливають не тільки на економіку країни, але і на кожного учасника економічного процесу.

Висновки:

1. Зниження рівня безробіття до природного рівня (2–3 % від загальної кількості трудоактивного населення) є загальна національна політика Уряду.
2. Згідно до чинного законодавства територіальним громадам дати можливість можливості інвестувати бюджетні надходження для розвитку малого і середнього бізнесу.
3. Проаналізувати рівень безробіття по регіонах і окремих районах, так як економічний потенціал західних і промислового розвинутих регіонів дуже відрізняються.

Список бібліографічних посилань

1. Николенко Ю. В., Діденко М. М., Щегеда А. В. Основи економічної теорії: підручник/за ред. Ю. В. Ніколенко. Київ: ЦУЛ, 2003. 504 с.
2. Макроекономіка: навч. посіб./О. В. Носова, К. Я. Петрова, М. А. Садиков та ін.; за заг. ред. О. В. Носової. Харків: Вид-во ХНУВС, 2008. 220 с.

Одержано 20.04.2017

УДК 334.012.6

Дарина Святославівна Шнайдер,

студентка 1 курсу факультету № 6 ХНУВС

Науковий керівник: д-р екон. наук, професор Садиков М. А.

ОСОБЛИВОСТІ ПРИВАТИЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

Порівнюючи український досвід приватизації із зарубіжним, потрібно зауважити, що у західних країнах метою приватизації було підвищення ефективності існуючої системи змішаної економіки. Приватизація ж в Україні мала

вирішити відразу складну проблему – роздержавлення монопольної власності та створення такої її структури, яка б відповідала ринковій економіці.

Досвід переходу від командно-адміністративної економіки до ринкової був дуже незначний, тому постала проблема вибору моделі приватизації. Провести класичну приватизацію шляхом продажу державного майна на ринку нерухомості та фондовому ринку було неможливо та недоцільно. Зважаючи на реалії соціально-політичної та економічної ситуації у 1991–1992 рр. після тривалих дискусій була вибрана модель ваучерної приватизації, яку вважали найбільш оптимальною за існуючих умов.

Головна відмінність українського роздержавлення від західного полягає у тому, що на Заході не було таких прецедентів, коли власність у гранично стислі строки перетворювалася із суспільної і державної в приватну. В усіх країнах і за всіх часів процес розподілу власності – один із найбільш делікатних і болісних. На формування класу сучасних власників на Заході пішло декілька сторіч. Процес формування класу власників (принаймні поза екстремальними умовами) завжди був історично легітимним і тому тривалим. Навіть у такому випадку розподіл і перерозподіл власності – вельми болісний у соціальному розумінні процес. У жодній країні він не відбувався відповідно до якого-небудь організаційного плану та в історично короткий термін.

Принципова відмінність українського роздержавлення від західного полягає в тому, що в силу історичних причин переважна частина населення України практично не має коштів для придбання нерухомого майна. Ця обставина особливо посилилася після лібералізації цін, у результаті чого велика частина населення була позбавлена своїх заощаджень. З огляду на це мав бути інший підхід до купівлі і продажу нерухомості, оскільки надання безумовного права одержувати в приватне володіння суспільну власність за гроші означає закріплення незаконно отриманих протягом останніх років коштів шляхом вкладання їх у нерухомість. Все це не створює надійний соціально-політичний фундамент господарювання в Україні. А при постійній загрозі соціального вибуху про ефективність соціального виробництва не може бути й мови. Економіка України надзвичайно централізована і монополізована, що робить просту передачу промислових гігантів із державних рук у приватні не-ефективною і навіть небезпечною.

Підсумовуючи викладене, потрібно зазначити, що на сьогодні роздержавлення і приватизація призвели в Україні до появи ряду економічних, політичних та соціальних проблем, зокрема, посилення соціальної поляризації, росту диференціації прибутків населення й ін. Важливе місце в подоланні негативних наслідків, які виникли у зв'язку з необ'єктивною оцінкою державного майна, що приватизується, протягом усіх етапів приватизації, займає формування кваліфікованих кадрів. Створення в країні системи підготовки та підвищення кваліфікації кадрів, зокрема фахівців з оцінки майна.

Окрім цього, нашій країні потрібна нова концепція приватизації, яка буде напряму пов'язана з галузевою політикою уряду. Необхідно розробити окремі програми розвитку в усіх галузях. Поряд з цим, необхідно покращити

систему державного управління по боротьбі з корупцією. Отже, приватизація повинна бути не стільки джерелом бюджетних надходжень, скільки способом ринкової реструктуризації та капіталізації нашої економіки.

Висновок. Зміна форми власності та організаційно-правових форм управління промисловими підприємствами поки що не має суттєвого позитивного впливу на результати їхньої виробничо-фінансової діяльності. Нові елементи управління на приватизованих підприємствах тільки починають формуватися, але деякий позитивний соціально-економічний ефект від цього можна очікувати лише на тих з них, які функціонують у новому статусі понад три роки. Решта підприємств ще знаходиться у стадії адаптації до ринкових умов. Враховуючи специфіку реформування власності в Україні та перш за все перевагу неконкурентних форм її реалізації, а також відсутність очікуваних позитивних ефектів у розвитку економічної системи, треба більш активно запроваджувати конкурентні методи приватизації з метою пошуку ефективного власника та стратегічного інвестора, необхідна масштабна післяприватизаційна підтримка підприємства за допомогою відповідних ринкових структур із залученням банків, страхових і консалтингових фірм.

Одержано 20.04.2017

УДК 005.511

Сергій Олександрович Гайдук,

студент 3 курсу факультету № 6 ХНУВС

Науковий керівник: д-р екон. наук, професор Садилов М. А.

СТРАТЕГІЯ БІЗНЕС-ПЛАНУВАННЯ

Сьогодні в Україні міцно затвердилася громадська думка про об'єктивну необхідність багатопланового і дієвого втручання держави в процесі розвитку економіки. Надія на ринкові сили, що самореалізуються, вичерпалася. Економіка країни, яка надана самій собі, підійшла до критичної крапки. Мало що робиться для розширення попиту, що є головним двигуном виробництва. Навіть Всесвітній банк постійно закликає нас переглянути курс на обмеження дій держави, змінити його у бік оптимального і раціонального втручання державних органів в економічні процеси.

В країнах з розвиненою ринковою економікою стратегічне планування виступає найважливішим інструментом державного регулювання господарства. Стратегічне планування потреби у інвестиційних ресурсах допомагає підтримувати необхідні економічні пропорції. З його допомогою забезпечується злагоджена цілеспрямованість функціонування всіх ланок господарської системи суспільства.

Для економіки України на етапі переходу державне стратегічне планування інноваційно-інвестиційного розвитку регіону особливо актуально.